Sosyalist
DEVRİM
SOSYALİST DEVRİM PARTİSİ YAYIN ORGANI

SAYI : 4 15-31 HAZİRAN 1993 3.000 TL.

MİLYONLAR SOKAKLARA DÖKÜLÜP, İŞ İSTİYORUZ, ZAM İSTİYORUZ SENDİKAMIZI İSTİYORUZ DERKEN

BAŞBAKAN RADYOSUNU İSTİYOR

Herkes aynı kanıda birleşiyor: İktidara gelen parti yıpranır. Gerçekten de öyle oluyor yıllardır aynı parti üstüste birkaç kez iktidarda kalamıyor. Oysa iktidar demek, yapmak istediklerini uygulamak için gereken gücü ele geçirmek demektir. Ama iş yapma gücüne erişen partinin daha iyi duruma gelmesi gerekirken yıpranıp küçülüyor. Oy verenlerin büyük çoğunluğunu oluşturan işçileri, memurları, üretici köylüyü, küçük esnafı ve diğer emekçileri memnun edecek işler yapsalar neden yıpransınlar.

Türkiye'de bu gün oy çoğunluğuna dayanan parti yok. Oy çokluğuna dayanarak, aldıkları oyları ve milletvekillerini birleştirerek iktidar oluyorlar. En güçlü partiler % 30 civarında oy aldıkları zaman kendilerini zafer kazanmış sayıyorlar. Denenmiş hiç bir parti, halktan yana olmadı. O zaman tabii yıpranacaklar.

Kapitalist partiler, çoğunluk yerine azınlık yararına çalışan partilerdir. Onun için iktidardayken çoğunluğun oyunu yitirirler. Gerçekten sosyalist olan bir parti iktidara gelse çoğunluk yararına, çoğunlukla birlikte çalışacağından iktidar ona, yıpranma yerine güç verecektir.

Örneğin Çiller'e bakın, DYP Genel Başkanlığı'na seçilme zaferini Türkiye odalar ve Borsalar Birliği Başkanı Yalım Erez'le Turna balığı yiyerek, şampanya patlatarak kutluyor. Tabii ki, işçi sendikalarının yöneticileriyle kutlayacak değildi. Gerçi bazı işçi sendikalarının artık iyice evcilleşmeye doğru gidişlerine bakılırsa, bir gün onlarla da kutlayabilir.

İşlerin zor olduğunu söyleyen bayan başbakan bir yandan halkın önceliğinden söz ederken diğer yandan "Radyomu istiyorum" deyip Anayasanın 133. maddesinin değiştirilmesini, yüzbinlerce işçiyi açıkta bırakacak KİT özelleştirmelerini öne alıyor da aylardır Toplu iş sözleşmesi bekleyen 610.000 Kamu işçisinden söz etmiyor. Bir milyon sözleşmeliye birkaç gün sonra yapılması gereken zamlardan söz etmiyor.

Devamı 2. Sayfada

BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ
15-16 Haziran 1970

PKK'YA AF(!) KARARNAMESİ

DEVLETİN CİDDİYET VE SAYGINLIĞI, BURNUNDAN KIL ALDIRMAZ KATILIKLARLA DEĞİL, SORUNLARA ÇÖZÜM GETİREREK SAĞLANABİLİR.

Kamuoyuna ilk sunuluş biçimiyle olumlu adım izlenimi veren kararname, beklentilere yanıt verecek içerikte çıkmadı. Kararnameden yararlanmak,

"çete mensubu, olmama,

bir suç işlememe,

pişmanlık duyup kendiliğinden teslim olma koşullarına bağlanmaktadır.

PKK mensubu olmayan, HİÇBİR SUÇ İŞLEMEYEN ama "herhangi bir nedenle çete içinde bulunanlar, zaten niçin cezalandırılacaklar. Suç olmadan ceza olur mu? Bunlar hiçbir suç işlemediğine göre neyin pişmanlığını duyacaklar. Kararname, pişmanlık yasasının genişletilmişi bile değil, geriletilmişidir. Pişmanlık yasası, yasalarla suç işlemiş sayılanların cezasını indiriyor. Bunda ise, Suç işlememek esastır. suç işlemiş sayılanlara hiçbir şey getirilmiyor.

İlginçtir ki, Kararname Diyarbakır DGM Başsavcısı ve Olağanüstü Hal Bölge valisinin bile beklentilerinden geridedir. Başsavcı, kararname kapsamının çok dar tutulduğunu belirtmiş, "çete içinde bulunup, çete içinde olmayan kimdir" diye sormuştur. Bölge Valisi de, "Herhalde bir yazım hatası var. Ben net olarak anlayamadım. Yoruma muhtaç gibi görünüyor." diye açıklama yapıyor.

Kuşkusuz iki maddelik ka-

Devamı 4. Sayfada

ÜLKE SEMALARINDA EZAN SESLERİ

CUMHURBAŞKANI,"BİZ BU SEMALARDAN EZAN SESLERİNİ EKSİK ETMEDİK" DEDİ

Özellikle çok partili döneme girildikten sonra, dini siyasete alet eden politikacılara sık sık rastlanmıştır. Din istismarcılığı 12 Eylül'le birlikte daha da artarak günümüze kadar geliyor. Dinsel temele dayalı gizliaçık örgüt ve siyasi partiler dışında kalan bir çok politikacı, aynı yöntemi uyguluyor.

Biliyorsunuz DYP'nin Genel Başkan adaylarıda konuşmalarında tanrının adını ağızlarından düşürmediler. Demirel'in hayır duasını aldıklarından, Allah'ın izniyle başarılı olacaklarından, Allah'ın yardımına sığındıklarından bol bol söz ettiler. Bedrettin Dalan "söylemesi ayıp" diyerek, üç kez umre, bir kez de hac yaptığını ilan etti. "Söylemesi ayıp" dedi ama yine de söyledi. O sırada DYP'nin Genel Başkanlığı için dört aday vardı ve hepsi de Demirel'in izinde olduklarını söylüyorlardı. Dini kullanmakta da Demirel'in izinde olduklarını kanıtladılar.

Demirel, Cumhurbaşkanı olduktan sonra ilk kez gittiği Isparta'da kalabalık halk topluluğu karşısında bir konuşma yaptı. "Bu ülkenin semalarından ayyıldızlı bayrağı, demokrasi bayrağını ve ezanı eksik etmedik" dedi.

Bir ülkenin bağımsızlık sembolü olan bayrak, semalardaki dalgalanmasını hangi koşullar içinde sürdürür, insan hakları olmadan demokrasi bayrağı hangi göndere çekilir? Şimdilik bunları bırakalım da semalardaki ezan sesine gelelim.

Yaşamının neredeyse yarısını Demirel, devlet kademelerinde geçirdi. Bu sürede hep, dinsel gericiliğe cesaret veren davranışlar sundu. Şimdi de devletin en üst kademesinde aynı tutumu sürdürmektedir.

Cumhurbaşkanının tarafsızlığı sadece siyasi partiler karşısındaki tavırlarına ilişkin değildir. Cumhurbaşkanı, halkın dini inançları

Devamı 3. Sayfada

BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ

İŞÇİ SINIFI KENDİ GÜCÜNE GÜVENMELİDİR

15-16 HAZİRAN OLAYLARI İŞÇİ SINIFININ GÜCÜNE BİR ÖRNEKTİR

15 Haziran 1970 sabahı İstanbul ve İzmit'te yaklaşık 100 bin işçi, işyerlerini terkederek gösteri yürüyüşüne başladılar. Bu sayı saatler ilerledikçe arttı. Gösteriler 16 Haziran günü de sürdü. Süleyman Demirel Başbakanlığındaki hükümet sıkıyönetim ilan etti. Askeri birlikler, tanklar, helikopterler, istihkam barikatları işçi gösterilerinin yayılmasını güçlükle önlediler.

DİSK üyesi işçilerin başlattıkları gösteriye, Türk-İş'in ve bağımsız sendikaların üyesi olan çok sayıda işçi de katıldı.

Yüzbini aşan işçinin sokaklara dökülmesinin nedeni, Adalet Partisiyle Cumhuriyet Halk Partisinin el ele vererek sendikalar yasasını değiştirmesiydi. Türkiye'de ilk kez, bu kadar çok sayıda işçi kararlı biçimde gösteri yapıyordu.

Yasa değişikliğiyle, işçilerin özgürce sendika kurma ve diledikleri sendikaya üye olma hakları ortadan kaldırılıyordu. Tek sendikaya üye olmaya zorlayan bir yasa çıkarılmıştı. DİSK'in, DİSK'e bağlı sendikaların, bağımsız sendikaların hiçbir işlevi kalmıyordu. Amaç, gittikçe güçsüzleşen TÜRK-İŞ'i yasa zoruyla ayakta tutmaktı.

DİSK yöneticileri, yasanın çıkmaması için çeşitli yolları denedikten sonra, haklarını direnme yoluyla savunmaya karar verdiler. DİSK yöneticilerinin düşüncesi bir gösteri yürüyüşü yapmaktı. Ancak işçi kitlesi bir kez sokağa çıkınca, yılların biriktirdiği hınçla, eylem kendiliğinden, değişik ve büyük boyutlar kazandı. 15 Haziran günü olaysız geçmiş, 16 Haziran'da işçilerin üstüne asker ve polislerin sevkedilmesiyle kan dökülmüştür. Üç işçi kurşunlanarak bir polis de başına sert bir cisimle vurularak öldürülmüştür.

23 yıl önce gerçekleşen bu direniş o günlerde kamuoyunda son derece olumlu etkiler bırakmış ve Anayasa Mahkemesi bu yasayı iptal etmişti.

Ne ki, 16 Haziran olaylarından sonra yenik düşen egemen güçler, aynı oyunu 12 Eylül Cuntasından sonra, yeniden tezgahladılar. DİSK'i kapatmakla kalmayıp, Anayasa Mahkemesi'nin iptal ettiği o günkü yasaya benzer bir sendikalar yasası çıkardılar. Bu yasa, DYP-SHP beraberliğinin ortak vaadtelerine rağmen hala yürürlüktedir.

15-16 Haziran direnişlerinden alınacak önemli dersler vardır. Haklarına sahip çıktığı zaman, işçi sınıfının neleri başarabileceğini bir tek bu olayla kestirebilmek, mücadelede onu yerli yerine oturtmak artık zor değildir.

15-16 Haziran olayları, sendikal özgürlükler için verilmiş bir mücadeledir. Politik bilince kavuşmuş emekçilerin iktidar mücadelesinde ortaya koyacakları güç, daha içerikli ve kapsamlı olacaktır.

"EMEKÇİLERİN KURTULUŞU KENDİ ESERLERİ OLACAKTIR" demek, içi boş bir hayal değildir. Sosyalist Devrim Partisi buna dayanarak sosyalizmi kısaca "İşçi sınıfının demokratik öncülüğünde emekçilerin iktidarı" olarak tanımlamaktadır.

Emekçiler devleti yönetmeden önce, kendi partilerini yöneteceklerdir. Bunun için Sosyalist Devrim Partisi'nin il, ilçe, ve Genel Merkez yönetimlerinde emekçiler çoğunluktadır. Her 3 yöneticiden ikisi emekçi, biri ise okumuş aydındır. Yani Sosyalist Devrim Partisi emekçilerin yönetimindeki tek partidir. Emekçiler kendi öz partileri SDP'de yerlerini aldıkça, kendi iktidarlarına güvenli adımlarla her geçen gün biraz daha yaklaşacaklardır.

Sosyalizmin bir taneliği

Sosyalizm, kapitalizmden sonraki aşamanın adı olarak bir tanedir. Marx'ın bilimsel öğretisini ve hümanizmasını anlatan bir kavram olarak da, sosyalizm bir tanedir. Sosyalizm, belirli bir üretim tarzıdır; genel olarak esasları bellidir. Ama bütün bunlar, sosyalizmin her yerde aynı biçimde uygulanacağı anlamına gelmez. Toplumların sosyo-ekonomik yapıları gelişme düzeyleri farklıdır. Gelenekleri de farklıdır. Toplumların karşılaştıkları raslantı uyumlulukları da farklıdır. Bundan dolayı sosyalizme geçiş yolları ve sosyalizmin uygulanış biçimleri, birbirinden farklıdır; çeşitlidir. Gerçekten de sosyalizmin çeşitli biçimlerde uygulandığı, çeşitli modelleri olduğu görülüyor : Sovyet modeli gibi, Çin modeli gibi; Yugoslav modeli gibi... üstelik bu uygulamalara yakından bakıldığında, bunların sosyalizm etiketli bürokratik rejimler olduğu; işçilerin, köylülerin, bu ülkelerde gerçekten söz ve karar sahibi olmadığı ortaya çıkıyor. Demek ki sosyalizme geçiş biçimlerinde olsun, sosyalizmin uygulanış biçimlerinde olsun, ne gibi yanlışların bürokratik sapmalara neden olduğunu da bilmemiz gerekiyor. Her halde "sosyalizm bir tanedir : Sovyet modelidir, ya da Çin modelidir". "Sosyalizm silâh zoruyla kurulur" gibi saplantılar, yanlıştır ve bu gibi saplantılarla sosyalizmi kurmak, devrim yapmak kesinlikle olanaksızdır. Bu çocukça iddiaları sosyalizm bilimi reddeder. Bir kez daha altını çizerek belirtelim : Sosyalizme geçiş yolları da, sosyalizmin uygulanış biçimleri de, ülkeden ülkeye değişir, çeşitlidir. Bunları nesnel koşullar belirler. İster zor kullanarak, ister demokratik yollardan olsun, sosyalit devrimi ancak işçi sınıfı, emekçi halk yığınları yapar. Emekçi yığınlar, örgütlenerek, bilinçle sosyalizme sahip çıkmadıkça, ne silahlı, ne silahsız devrim olur. Kendilerini işçi sınıfının "öncü"sü olarak ilan eden, bir avuç burjuva ya da küçük burjuva kökenli kişinin başını çektiği hareketlerle, sosyalist devrim gerçekleştirilemez. Sosyalizm, yığınların davasıdır. Devrim hareketi bir dip dalgasıdır ve yığınların hareketi olduğu için de ister istemez demokratik bir harekettir. Tepeden inme bir hareketle sosyalizm kurulamaz, nitekim kurulamamıştır. "Öncü"lerin bürokratik iktidarı, tarihin kanıtladığı gibi, sosyalizmi mutlaka yolundan saptırır, sosyalizm etiketi altında bürokratik, totatiler bir dikta rejimi kurulur.

Sosyalizm bilimi, "emekçilerin kurtuluşu, doğrudan doğruya emekçilerin eseri olacaktır" der. Sosyalizm için mücadelede ve sosyalizmi gerçekleştirmede, biricik doğru yol budur.

SDP Programından 1975

BAŞBAKAN RADYOSUNU İSTİYOR

Baştarafı 1.Sayfada

Oysa, % 60 oranındaki bir zam bütçede 40 trilyon liralık bir açık yaratacak. Bunlar önceliği olan işler değilmiş de 133. Madde daha önemli ve öncelikliymiş. Milyonlarca insan zam istiyorum, gerçekten özgür sendika istiyorum, iş istiyorum, atıldığım işe dönmek istiyorum, diye yollara dökülürken başbakanımız boyuna "Radyomu istiyorum" diyor.

İNÖNÜ NEDEN GİDİYOR

İnönü, parti başkanlığından ayrılacağını açıklayınca kimi çevreler, bunu bir demokrasi fazileti gibi göstermeye çalıştılar. Oysa, onun da partisi aynı nedenlerden dolayı yıprandı. Anlaşılıyor ki, Kurt politikacı Demirel, başbakanlığı döneminde kendisine iletilen sorunları zaman zaman yumuşatarak, ya da çözüm yollarını pembe tüllere büründürüp sunarak, inönü'yü rahatlatıyordu. Başbakan yardımcılığı sırasında sorunların ilk adresi hiçbir zaman İnönü olmadı. Hep Demirel'di. İlk kez vekil olarak Başbakanlık koltuğuna oturduğu zaman sorunlarla yüzyüze geldi ve her şeyi çıplak gözle gördü. Anladı ki, bu işin sonu yok. İşler, ülke için de, partisi için de daha kötüye gidecek., Yoksa bir insan ülkesine ve partisine iyi şeyler yapabileceğini gördüğü halde durup dururken çekip gider mi? Giderse, bunun adı fazilet mi olur, ihanet mi?

Ama fizik profesörü bir bilim adamının gidişi başka türlü olmalıydı. partiler iktidardayken niye yıpranıyor, bunu düşünüp bir yanıt bulmalıydı. Çözmeyi çok sevdiği bilinen fizik problemlerindeki elemanların yerine, toplumsal yapılanmamızdaki sınıfları, sınıflarla iktidarların ilişkilerini koyup bunun oylara yansımasını düşünerek bir sonuca varmalıydı!. Yani Türkeçesi şu; iktidarlar azınlığa hizmet ettileri için mi yıpranıyorlar, çoğunluğa hizmet ettikleri için mi?

Sahibi: Sosyalist Devrim Partisi Adına Genel Başkan Cenan Bıçakçı
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: İsmail H. İlhan
Dizgi: Değişim Ajans Matbaacılık Tel: 431 07 86 Fax: 433 71 42
Yönetim Adresi: G.M.K. Bulvarı No: 20/5 Kızılay/ANKARA
Tel: 230 83 03 Fax: 230 83 57

ABONE KOŞULLARI
Yıllık: 72.000 TL.
Altı Aylık: 36.000TL.
Üç Aylık: 18.000 TL.
Abone Bedelleri:
120 677-Ankara No'lu Posta Çeki

SDP GENEL BAŞKANI CENAN BIÇAKCI'NIN CUMHURBAŞKANI, BAŞBAKAN VEKİLİ VE ADALET BAKANI'NA GÖNDERDİĞİ MEKTUP:

İşlenmiş birçok cinayet dolayısıyla, "Yargısız infaz" kavramı, uygulamadaki hukuk diline son yıllarda, hukuksuzluk örneği olarak yerleşmiş bulunmaktadır.

Devlet adamları buna önlem alacağı yerde, Ceza Muhakemeleri Usülü Kanunu'nu çarpıtarak, savunma yapmaya yeltenmektedirler.

İçişleri Bakanı televizyona çıkıp, İstanbul'daki bir operasyonda Cumhuriyet Savcısının bulunmasını, yargı işleminin tamamlanması için yeter işlem olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Bunu örnek aldıkları anlaşılan kimi valiler de, operasyonlarda savcı bulundurdukları gibi açıklamalara sığınıyorlar.

Bilindiği gibi yargılama, yasada, usullere bağlanmıştır. Birinin öldürülüşü sırasında, savcının hatta yargıcın olay yerinde bulunup onay vermesi, yargılama işleminin yerine getirilmesine yetmiyor.

DEVLETİN KENDİSİ, TERÖR VE CİNAYETLERİN İÇİNDE OLMADIĞI KONUSUNDA HALKA GÜVEN VERMEDİKÇE AKAN KANIN DURDURULMASI MÜMKÜN DEĞİLDİR.

Şimdi, bu güne kadar olanlardan daha ağır cinayetlerin işlendiği iddiasıyla karşı karşıya bulunmaktayız:

Pertek ilçesi Ardıç köyü yakınlarında beş silahlı gencin sağ yakalandığı halde, köylülerin gözleri önünde, jandarmalar tarafından kurşuna dizilerek öldürüldükleri ileri sürülmektedir. Olaya tanık olanların adları teker teker bildiriliyor.Bunun için TBMM Başkanlığı'na, Adalet ve İçişleri Bakanlıklarına başvurulduğu açıklanıyor.

İleri sürülen olaydan bugüne, iki aya yakın bir süre geçtiği halde, devlet tarafından ne işlem yapıldığı, durumun hangi adli aşamada olduğu konusunda bir açıklama yapıldığını bilmemekteyiz.

Devlet, böylesi şaibeler altında kaldıkça, terör ortamından şikayete hakkı olamaz. Devletin kendisi, terör ve cinayetlerin içinde olmadığı konusunda halka güven vermedikçe, akan kanın durdurulması da mümkün değildir.

Olup bitenleri en gerçekçi yanıyla öğrenmek hem vaad ettiğiniz şeffaf politika, hem de vatandaşlık haklarımız gereğidir.

Bir siyasi parti olarak, bu haklarımıza dayanıp konuyla ilgili açıklama yapmanızı beklemekteyiz.

Saygılarımla.

ÜSTÜNDE ADAYLARIN ADI YAZILI TİŞÖRTLERİN, YELPAZELERİN, RESİMLİ ROZETLERİN BULUNDĞU KONGRE, AMERİKA'DAKİ SEÇİM KAMPANYALARINI ANDIRIYORDU.

DYP KONGRESİ DEMİREL'İN İSTEĞİNE UYMADI MI?

Açıktan açığa destek vermese de DYP Genel Başkanlığı için Demirel'in adayı İsmet Sezgin'di. Hiç değilse delegeler böyle biliyordu. Bazı gazete ve televizyonların Çilleri sistemli biçimde desteklemesine rağmen, İsmet Sezgin'in başı çekeceği, hiç değilse Çiller'le başabaş oy alacağı sanılıyordu. Delegeler üstünde büyük etkisi olduğu düşünülen Demirel, her ne kadar Kongreden uzak duracağını ısrarla belirtmişse de son gün birkaç delegeyle görüşmeden edemedi. Sezgin çevresi bu görüşmeyi, destek aldıkları biçiminde sundular. Sezgin ve Toptan Demirel'in eski arkadaşlarıydı ve bunu sonuna kadar kullanmaya çalıştılar. Çiller ise zaman zaman Demirel'le ters düşen ve partideki kıdemi sadece üç yıl olan bir adaydı. Servet beyanlarından hatırı sayılır varlıklara sahip oldukları anlaşılan üç aday, yarışa bu koşullar içinde girdiler. Sonunda, varlığı trilyonu aşan Tansu Çiller kazandı. Delegeler, Demokrat Parti'nin ve Adalet Partisi'nin ruhunu bu günlere taşıdıklarını söyleyen Sezgin ve Toptan'a oy vermediler. Demirel'in Karagün dostları yarı yolda kaldı.

Özal, ANAP'dan ayrıldıktan sonra, tüm gayretlerine rağmen, parti içindeki etkinliğini koruyamamıştı. Demirel için de öyle oldu. Kongre sonuçları gösterdi ki, Demirel, Çiller dışındaki bir adayı açıkça destekleseydi de sonuç alamıyacaktı.

Adaylar, gazete ve televizyonlarda birbirinden ayrı şeyler söylemediler. Televizyon programlarında, gazetecilerin sıkıştırmalarına rağmen, hiçbirinden yeni birşey çıkmadı. DYP'nin bilinen projelerini daha iyi ve çabuk gerçekleştirebileceklerini söylemekten öteye gidemediler. Adayların politik geçmişini bilenler ve onları bakan koltuklarında izleyenler, zaten başka birşey de beklemiyorlardı.

"Devleti küçültüp Türkiye'yi büyütmek" sloganıyla özel sektörcülüğü savunan, dışa bağımlılığı sürdürecek olan, demokrasiyi ve ekonomiyi geliştirme, akan kardeş kanını durdurma konusunda iyi bir sınav veremeyen bu partinin Kongresinden, sanırız ki, DYP içindeki ve dışındaki emekçiler de olumlu birşey beklemiyorlardı.

Yine de, 600 oyla ülkeye başbakan seçecek olan bu önemli kongrede olumlu (!) sayılabilecek çok şey vardı.

Üstünde adayların adı yazılı tişörtlerin, yelpazelerin, resimli rozetlerin bulunduğu kongre, Amerika'daki seçim kampanyalarını andırıyordu. **Eğer, gizli bazı güçlerin eli kongreye uzanmadıysa,** delegelerin liderlik sultasından sıyrılarak, istedikleri doğrultuda oy kullanmaları gerçekten olumlu bir davranıştır. Partide kıdemli adayların yerine yeni birini seçmek, bir kadının başbakan olmasını yadırgamamak da öyle. Dinsel gericiliği temsil eden adayın en az oyu almasına karşın, bir gazetede mayolu resimleri yayınlanan Çillerin seçilmesi de önemli bir gelişmedir. Asıl önemlisi, "Hayır duası" "Allahın izni", gibi sözlerin samimiyetine inanılmadığı halde Çillere oy verilmiş olmasıdır.

SONUNDA, DYP KONGRESİNDEN, AMERİKA'YA EN YAKIN OLAN ADAY BAŞBAKAN OLARAK ÇIKTI

ÜLKE SEMALARINDA EZAN SESLERİ

Baştarafı 1. Sayfada

karşısında da tarafsız olmak durumundadır. Ezan seslerini eksik etmediğini söyleyen Demirel, Cumhurbaşkanı olarak, hangi dini tercih etmekte olduğunu açıklıkla belirtmiş oluyor. Örneğin, "bu ülkede ezan seslerini, Cem evlerini kiliseleri eksik etmedik" demiyor. Kuşkusuz hiçbir zaman böyle demesini de beklemiyoruz. Bir devlet adamının, makamını temsil ederken, dini tercihler sunmasının, son yıllarda sık sık sözü edilen Laik devlet anlayışına uygun düşmediğini anlatmak istiyoruz.

Eğer şeriat düzenini savunanlar her geçen gün daha da derlenip toparlanıyorlarsa, bunun baş sorumlusu dini siyasete alet eden devlet adamları ve politikacılardır. Din görevlilerine devletten maaş verilerek devlet memuru sayılmalarıdır. Din dersi okutmak, din okulları açmaktır. Devletin hangi din ve mezhebi tercih etmesi de o kadar önemli değil. Laik devlet anlayışı karşısında önemli olan, dinle devletin birbirinden gerçekten bağımsız olmasıdır. Kaldı ki Devletin dini tercihi Sünni Müslümanlıktır. Şeriat düzeni kurmak isteyenler ise, sadece sünni Müslümanlar arasından çıkan fanatik kafalılardır. Bu, devletin din ve mezhep tercihinin sonucudur. Devletin şeriatçılara hazırladığı atyapı ve sunduğu cesarettir.

BU HALK ADAM OLMAZ ÖYLE Mİ?

OLUR OLUR. SONUNDA SENİN GİBİLERİ DE ADAM EDER

Öne doğru kaykılmış biçimde, sandalyaya kıçının yarısıyla oturuyor. Serçe parmağında kırmızı taşlı altın yüzük bulunan sol elinin tersi yanağına yapışık, koltuk altıyla, sandalyanın arkalığına dayanıyor. Sıkıca bağlanmış olan gravatı, yüzünü hafif pembeleştirirken sanki ses tonunun medenileşmesine de neden oluyor. Zaman zaman kaşlarını çatarak sağ elinin işaret parmağını öne uzatıp kendine güvenli biçimde yüksek sesle konuşuyor.

-Biz, kimlerin hangi bankayı dolandırdıklarını, köşeyi nasıl döndüklerini biliriz.

-Gericiler tam azıttı kardeşim laiklik mayiklik kalmadı

- Gerçek Atatürkçü mü var herkes dümenine bakıyor

- Adamlar vergilerini namuslu olarak verseler kimse aç kalmaz.

- İyi kardeşim senin fabrikaların, villaların helikopterlerin olsun, gözümüz yok. Ama hep bana, hep bana deme, biraz da adamına ver, işcine memuruna ver.

- Şu kürtlerin yaptığına bakın, yani ne istiyorsun arkadaş, Fabrikatör oluyorsun, ithalatçı-ihracatçı oluyorsun, senden vali var, milletvekili var, bakan var. Hatta Özal da kürt değilmiydi.

Coştukça coşuyor. İkramiye veren gazetelerden öğrendiklerini kendi değerlendirmeleri içinde aktarıyor. Bir de üniversite mezunu olduğunu söylemiyor mu? Durumuna bakıp üzülüyor, acıyorsunuz. Bildiğiniz kadarıyla doğruları anlatmak için nefes tüketmeye, çaba göstermeye hazırsınız. Tam burada sözünüzü kesip,

- Halk çok kültürsüz, bu halk adam olmaz, demez mi. Tepeniz atıyor.

Peki bu halkı yüzyılardır kim yönetti? Osmanlı'dan Cumhuriyete kadar halkı hep sivil-asker bürokratlar yönetmedi mi? bu gün de senin gibi yarı aydınlar yönetmiyor mu? "Halk da onları seçmesin" diyeceksin. Peki halkı doğruyu eğriden ayırdedemez durumda bırakanlar kimler? Onu ekmek kavgasına sürüp yıllarca okul kapılarını yüzlerine kapatanlar kim? Köyünde ineği, eşeğiyle başbaşa yolsuz, susuz bırakan, gecekonduların sefaletine iten, aç bi ilaç yaşatan kim? Kendi çocuklarına kolejler, özel üniversiteler açtıran, halk çocuklarını en geri düzeydeki okul sınıflarına tıkış tıkış dolduran kim? Devlet kapılarını zengine açıp, fakiri horlayıp azarlayan kim? Sivilcesini bile özel kliniklerde, doktor muayenehanelerinde aldırıp insanları hastane kapılarında nöbete sokanlar kim? onları sokaklara döküp "her işi yaparım abi" diyecek duruma getiren kim? Deveyi hamuduyla yutanları hoş görüp, aç kaldığı için ekmek çalanları, onlara doğruları anlatmak için yazıp konuşanları hapishanelere tıktıranlar kim? Yıllar boyu gavur-Müslüman, Alevi-Sünni, Türk-Kürt diye onları birbirine düşüren kim? Arabasını dağdan aşırtmak için rüşveti yolsuzluğu icad eden kim? Onları hem en koyu karanlıklara iteceksin, sonra da "halk kültürsüz, bu halk adam olmaz" diyeceksin. Ne verdin ki ne istiyorsun.

Bak, halkı bu durumda olan ülkeyi kimler yönetiyor. deyip, kalkıyor kitaplıktan, parlamentodaki miletvekillerinin durumlarını gösterir notları çıkarıyorsunuz.

Bak okuyorum: Bu günkü parlamentoya giren 450 milletvekilinin 381 tanesi yüksek öğrenim yapmış, 35 tanesi lise mezunu, 18 tanesi ortaokul mezunu, 16 tanesi ilk okul mezunu. Sonra uzun uzadıya milletvekillerinin mesleklerini okuyorsun. Hani işçi, emekçi nerde? Halk dediğin insanlar nerde?

Bunlar neden yok? Senin dediğin gibi kültürsüz olduklarından, ülke yönetmesini beceremiyeceklerinden mi? Hayır ondan değil, sermaye sahipleriyle elele verip önlerine kurduğunuz barikatları yıkacak kadar henüz biraraya gelemediklerinden. Yoksa işçilerin emekçilerin arasında, senin gibileri cebinden çıkaracak onbinlercesi var.

Şimdi sana soruyorum 12 Eylül yönetimini nasıl değerlendiriyorsun? Cevap hazır

—— En kötü sivil yönetim, en iyi askeri yönetimden daha iyidir.

O zaman söyle bakalım Kenan Evren'e Fahri hukuk doktorluğu vermek ne demek oluyor. Kenan Evren hakkı hukuku ortadan kaldıran bir cuntanın başı değilmiydi? Kim verdi hukuk doktorluğunu ona, halk mı verdi.

12 Eylül'den sonra, bütün Anayasa Mahkemesi üyelerinin Kenan Evren'i kutlamaya gittilerini biliyorsun herhalde. Kim kimi kutladı? Anayasa Mahkemesi ilk kez 1961 Anayasasıyla kurulmuştu. Kenan Evren de bu anayasayı silah zoruyla ortadan kaldıran ekibin başıydı.

Şimdi düşünelim, aydını böyle olan bir ülkenin halkından senin ne beklemeye hakkın var.

Ama ülkemizin gerçek aydınları, en güzel günleri yine de bu halktan bekliyorlar. Emekçilerle omuz omuza verecekleri mücadele sonucunda aydınlık günlere kavuşacaklarına inanıyorlar.

—— Bu halk adam olmaz öyle mi?

—— Biraz zor

—— Umutsuzluğa kapılma, olur olur. Sonunda senin gibileri de adam eder!

ÇITKIRILDIMLARA,

HAYATA DAVET EDİYORUM SİZİ

HAYATA...

AMA EN BOKTANINI BİLE

ADAM GİBİ YAŞAMAYA

ONLARA KALIRSA VERMEZLER

TEK YOL, KOPARIP ALMAK

Başbakan vekili Erdal İnönü, yayınladığı bir genelgede, kamu çalışanlarının sendika etkinliklerine engel olunmamasını istedi. Kamu çalışanları ve işçilerin sendika özgürlüğü, toplu sözleşme, grev hakkı ve ücret zammı için eylem başlatacağı bir sırada bu genelgenin yayınlanmasının amacı eylemleri kırmaktır. Kaldı ki, böyle bir genelge, hukuksal bir kazanç da sağlamıyor. Çünkü, ne anayasada ne de yasalarda, kamu çalışanlarının sendika kurmalarını engelleyecek hiçbir hüküm yoktur. Buna karşın, kimi zaman valilerin keyfi tutmlarıyla, İçişleri Bakanı'nın genelgesiyle sendikal etkinlikler sık sık engellenmiştir.

Madem genelge yayınlamak gerekliydi, hükümet kurulur kurulmaz yayınlanmalı ve yasa geciktirilmeden çıkarılmalıydı. Oysa, Çalışma Bakanı'nın yasa üstünde çalıştığı tekrarlanarak genelgenin çıkarılması eylem öncesine rastlatıldı.

12 Mart'la başlayan çalışanların haklarını geriletme operasyonları 12 Eylül'le iyice yoğunluk kazandı. 22 yıllık bir süreden sonra hakların geri verilmesi gibi gösterilen ILO sözleşmeleri koalisyonun tek övünç kaynağı olmuştur.

ILO Sözleşmeleri kağıt üstünde kaldı. Grevli, toplu sözleşmeli yasa hala savsaklanıyor. İşçi-memur ayrımı anlamsızlığı devam ediyor. Hazırlamakta oldukları yasayla, politik amaç gütme, siyasi partilerle ilişki yasaklarının sürdürüleceği biliniyor. Kamu çalışanlarını genelgeylę oyalayıp hala vakit kazanıyorlar.

ILO sözleşmeleri işçiler için de kağıt üstünde. İşçi sendikaları hükümetin kontrolünde, işçinin serbestçe sendika seçme özgürlüğü yok. İş güvenliği yok. Sendika etkinlikleri yüzde 10 barajına bağlı Toplu sözleşme ve grevler uzun formalitelere bağlı. Genel grev, sempati grevleri yapma hakkı yok. Hak grevi yok. Taşeronlaşma ve sendikasızlaştırma için her türlü olanaklar var. İşverenin kârını azaltmak için yapılan greve karşı, işçiyi açlığa mahkum eden Lokavt var. Sendikaya ve sendikacıya politikayla fiilen uğraşmak yasak.

ILO sözleşmeleri, gerçekten çalışanların yararları düşünülerek çıkarılmış olsaydı, şimdiye kadar çoktan uygulamaya konurdu. Ama asıl mesele, kimi uluslararası örgütlerin gözünü boyamak ve onların baskılarından kurtulmaktır.

Onlar bu hakları, güçlerinin yettiğince askıda tutmaya gayret edeceklerdir. Koparıp almaktan başka yol yok. İşçisiyle kamu çalışanıyla, tüm yandaş örgüt ve bireylerle hep birlikte hak eylemlerine devam. Tek yol bu.

PKK'YA AF(!)KARARNAMESİ

Baştarafı 1. Sayfada

rarnamedeki bu çelişkiler cehaletten kaynaklanmıyor. Daha da iyi anlaşılıyor ki, koalisyonun iki kanadı da, ne pahasına olursa olsun, sorunu savaş alanında çözmeyi tek seçenek olarak görmektedir.

İsmet Sezgin İçişleri Bakanı olarak "Kimlerin suç işledikleri güvenlik kuvvetlerinin kayıtlarında mevcuttur" diye açıklama yaparken, Diyarbakır DGM Başsavcısı ise, "Elimizde 4 bine yakın faili meçhul dosyası var onlarla karşılaştıracağız" diyor. Böylece Kararnamenin nasıl uygulanacağı da açıklığa kavuşuyor. Uygulama, polis ve jandarma güçlerinin keyfi tutumlarına bağlı olacaktır.

Bu kararname gerginliği daha da arttırmıştır. Devlet, savaş alanında zafer kazanarak Kürt sorununu çözebileceği yanılgısından kurtulmalıdır. Asıl çözüm, yumuşama sürecine katkıda bulunmak, halkın ekonomik demokratik, sosyal, siyasal ve kültürel taleplerini karşılamaktır. Kürt kimliğini hiçbir şüpheye yer vermeyecek biçimde kabul etmektir. İnsanları dağa çıkmaya zorlayan nedenler kaldırılmadıkça çözüme varılamaz.

Anayasanın 121. maddesine göre, kararnamenin Resmi Gazetede yayınlandığı gün TBMM'nin onayına sunulması gerekirken henüz meclise getirilmedi. Meclise geciktirilmeden getirilmeli ve yeniden ele alınmalıdır.

Kararname çelişilerden arındırılmalı, kapsamı genişletilmelidir. Şimdiki gibi, hiçbir suç işlememişleri değil, yasaların suç saydığı eylemleri kapsamalıdır. Kararnameyi sadece olağanüstü hal bölgesi kapsamında tutmak kanun önünde eşitlik ilkesine aykırıdır.

Çete içinde bulunanlar kararnameden yararlanırken yazarak veya konuşarak aynı suçu işledikleri iddiasıyla yargılananların kapsam dışında tutulması da eşitlik ilkesine ters düşer.

Kararnamenin beklentilere yanıt verir duruma getirilmesi kadar uygulanması da önemlidir. Önceden de belirttiğimiz gibi, bölgede, militanlarla hasım haline gelmiş polis ve jandarmalar değiştirilerek yerlerine başkaları konulmalıdır. Burada CMUK' nun avukat bulundurma hükmü uygulanamıyacığına göre, militanların Baro ve İHD gözlemcileri önünde sorgulanmaları sağlanmalıdır.

Devletin ciddiyet ve saygınlığı, burnundan kıl aldırmak katılıklarla değil, sorunlara çözüm getirerek sağlanabilir.